

И всѣки се замисляше за станалото въ монастиря. И при тая мисль се задъхваха гърди. Ченѣмаше кжца, отъ която да не отиде мжжка челядь съ пушка на рамо за очаквана свобода. И че ако не бѣше Бачо Киро, никой другъ не би увлѣкълъ мжже и момци да тръгнатъ като на сватба...

Още мисль не довърши — пакъ се чува тропотъ на разярени коне; пакъ се вика: олеле и пакъ наставка злокобна тишина. . .

Страшната игра на Чаушъ Ибрямовата конница се чуваше и въ колибата на Бачо Киро.

Когато се извика олеле — той стана, приближи се къмъ вратата, готовъ да излѣзе и да се предаде. Ала спрѣ се. Отъ къмъ пролома се изви буря; затрещя небето; стѣмни се — и рукна дъжъ като изъ ржавъ. . .

Не се чуваха писъци изъ село.

Бурята заглушаваше онова, което става въ село.

Дъждътъ плюши по покрива; небето тътне; овошкитѣ наоколо се кършатъ; Росица клокочи; а гърмотевицитѣ порятъ простора. . .

Буря вънъ, буря и въ душата на Бача Кира.

Той се мжчеше, защото още въ зори му съобщили единъ, че е предаденъ. И още въ тъмни зори той би избѣгалъ. Ала. . .

— Избѣгамъ ли — селото отива! — размисляше Бачо Киро. Избѣгамъ ли — камъкъ на камъкъ нѣма да остане отъ моето родно село!

Измжченъ отъ мисль, че носи отговорность предъ цѣло село; боренъ отъ желание да поживѣй, за да види края на черна робия — Бачо Киро седна на голѣмъ пнь, сложенъ въ кжта.